

ಧಾಟಿ ತಮಿಳಿನದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀನಗರದ ಕನ್ನಡಿಗನು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಲಾರ ಎನಿಸಿ 'ಹೌದಾ? ಎಷ್ಟು ವರ್ಷ ಆಯಿತು ಚೆನ್ನೈಗೆ ಬಂದು? ನಾನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಪದ್ಮನಾಭನಗರದಲ್ಲಿ ಇರುವುದು. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದವನ ಲೆಕ್ಕ' ಎಂದು ಲಘುವಾಗಿ ನಕ್ಕ. '18 ವರ್ಷ ಸರ್. ನನ್ನೂರು ಬಿಟ್ಟು 18 ವರ್ಷ ಆಯ್ತು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿಯವನೇ ಆಗಿಟ್ಟಿದೀನಿ' ಎಂದ. 'ಓಹ್, ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದ್ರೆ? ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲೇ ಸಾಕಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಹೋಟೆಲ್ ಮತ್ತು ಕ್ಯಾಬ್ ಏಜೆನ್ಸಿ ಇವೆಯಲ್' ಎಂದ. 'ನನ್ ಕರ್ಮ ಸರ್. ನನ್ ಹಣೇಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬದುಕೋ ಕರ್ಮ ಇತ್ತು ಬಹುಶಃ' ಎಂದ ಪೇಚಿನಿಂದ.

ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಲೀಸಾಗಿ ಮಾತಾಡಬಹುದೆಂಬ ಸಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಂತೆ ತೋರಿತು. 'ತಮಿಳು ಹುಡುಗೀನ ಲವ್ ಮಾಡಿ ಮದ್ದೆ ಆದೆ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಡ ಅಂದ್ರು. ಅವಳ ಮನೇಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ತೊಂದ್ರೆ ಆಗ್ಗಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಎಲ್ಲ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದು. ಮದ್ದೆ ಆದ್ರೆಲೆ ಇಲ್ಲೇ ಬಂದ್ರು, ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನ ಇದ್ದು ಹೋಗೋಣ ಅಂತ' ಎಂದ. ಅವನ ಕಥೆ ಈಗ ನಾನಂದುಕೊಂಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ಯು ಟರ್ನ್ ಹೊಡೆದು ಬೇರೆಯದೇ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟಿತು. ನಾವು ದಾಟಿದ ರಸ್ತೆಗಳ ವಿವರಣೆ ನೀಡುತ್ತಾ ಅವನ ಬೆಂಗಳೂರಿನ ಬಾಲ್ಯದ ದಿನಗಳನ್ನು ನೆನೆಯುತ್ತಲೇ ಬಯೋಮೆಟ್ರಿಕ್ಸ್ ಜಾಗ ತಲುಪಿದ್ದರಿಂದ 'ನೀವು ಮುಗಿಸ್ಕೊಂಡ್ ಬನ್ನಿ ಸರ್. ನಾನು ಆ ಮೂಲೆಲಿ ಗಾಡಿ ನಿಲ್ಲಿತೀನಿ. ನಿಮಗೆ ರಜನೀಕಾಂತ್, ಜಯಲಲಿತಾ ಮನೆ, T ನಗರ್, ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸಂಗ್ರಹಾಲಯ ಎಲ್ಲ ತೋರಿಸ್ತೀನಿ. ಇಲ್ಲೊಂದ್ 10 ನಿಮಿಷ ಆಗ್ಗದೆ ಅಷ್ಟೆ. ನಾಳೆ ಇಂಟರ್ವ್ಯೂ ಇರ್ತದಲ್ಲ, ಅಲ್ಲಿ ಟೈಮ್ ಆಗುತ್ತೆ. ಇಲ್ಲೇನು ಇಲ್ಲ, ಎಲ್ಲ ನಮ್ಮವ್ವೆ ಇರ್ತಾರೆ' ಎಂದು ನಗುತ್ತಲೇ ಹೇಳಿ ಗಾಡಿ ಪಾರ್ಕ್ ಮಾಡಲು ಹೊರಟ. ನನ್ನಂತೆ ಸುಮಾರು ಜನ ವೀಸಾ ಅರಸಿ ಬರುವರನ್ನ ನೋಡಿದ್ದ ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಚೆನ್ನಾಗಿಯೇ ತಿಳಿದಿತ್ತೆನಿಸಿತು.

ಬಯೋಮೆಟ್ರಿಕ್ಸ್ ಮುಗಿಸಿ ಹಾಕಿದ್ದ ಫಾರ್ಮಲ್ ಡ್ರೆಸ್ ಮತ್ತು ಹೊರಗಿನ ತಾಪಮಾನ ಶೂಸುತ್ತು ಬಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಾರ್ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಒಂದು ಟೀ ಅಂಗಡಿಯವನೊಟ್ಟಿಗೆ ಹರಟುತ್ತಿದ್ದ ಡ್ರೈವರಿಗೆ 'ಹೊರಡೋಣ'ವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. 'ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿ ಸಮಯ ಆಗಲ್ಲ ಅಂತ' ಎಂದು ಕಾರ್ ಸ್ಟಾರ್ಟ್ ಮಾಡುತ್ತ ಮಾತು ಶುರು ಮಾಡಿದ. 'ಪೋಯಸ್ ಗಾರ್ಡನ್ ಇಲ್ಲೇ ಪಕ್ಕ ಇದೆ. ರಜನೀಕಾಂತ್, ಜಯಲಲಿತಾ ಎಲ್ಲರ ಮನೆ ಅಲ್ಲೇ. ತೋರಿಸ್ತೀನಿ ಬನ್ನಿ' ಎಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದೆಯೂ ತಾನೇ ನಿರ್ದರಿಸಿ ಹೊರಟ. 'ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣ್ತದೆ ಅಲ್ಲ, ಅದೇ ರಜನೀಕಾಂತ್ ಮನೆ. ಅವು ನನ್ ಥರಾನೇ ಬಿಡಿ. ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀನಗರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ, ಚೆನ್ನೈಗೆ ಬಂದ. ಆದ್ರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಹೀರೊ ಆಗಲ್ಲ ಅಲ್ವೆ? ನನ್ ಹೆಂಡ್ರು ಸರಿ ಇದ್ದಿದ್ದೆ ನಾನು ಏನಾದ್ರು ಮಾಡ್ತಿದ್ದೇನೋ' ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ನಕ್ಕ. ಪ್ರೀತಿಸಿ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸಂಸಾರಕ್ಕೇಂದು

ವಾಲ್ಟಾ ಮೊಟ್ಟೆಯ ಕಲಾಕೃತಿಗಳು

ಚೆನ್ನೈಗೆ ಬಂದು 18 ವರ್ಷ ಕಳೆದ ತರುವಾಯ ಅದೇ ಹೆಂಡತಿಯು ತನ್ನ ಜೀವನದ ತೊಡಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಅಂದು ಅವನಿಗೆ ಆಸರೆಯಾದ ಜನರೇ ಇಂದು ವೈರಿಗಳೆಂದೆನಿಸುತ್ತಿರುವುದು ವಿಪರ್ಯಾಸ ಅನ್ನಿಸಿತು.

'ನಿಮ್ಮ ಲವ್ ಸ್ಟೋರಿಯಲ್ಲಿ ನೀವೇ ಹೀರೊ ಬಿಡಿ' ಎಂದೆ ನಗುತ್ತ. 'ಏನ್ ಹೀರೊನೋ ಏನ್ ಕರ್ಮಾನೋ. ನನ್ ಹೆಂಡ್ರು, ಮಗ ಇಬ್ಬರೂ 'ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಮಾಡು. ಕಡಿಮೆ ಸಂಬಳ ಸಾಕಾಗಲ್ಲ' ಅಂತ ಬೈತಾರೆ. ನನ್ ಮಗ, 'ನಿನ್ ತರಾನೇ ನನ್ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಅಪ್ಪ ಓಲಾ, ಊಬರ್ ಕ್ಯಾಬ್ ಓಡಿ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡು ಮಾಡ್ತಾರೆ. ನೀನು ಯಾವ್ನೋ ಹೋಟೆಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೂತು ಟೈಮ್ ವೆಸ್ಟ್ ಮಾಡ್ತಿಯಾ' ಅಂತ ಬೈತಾನೆ ಸರ್. ಈ ವಯಸ್ಸಲ್ಲಿ ಹುಡುಗರ ಥರ ಓಲಾ-ಊಬರ್ ಅಂತ ಬೆಳಗ್ಗೆ ರಾತ್ರಿ ಕ್ಯಾಬ್ ಓಡ್ಡಕ್ ಆಗ್ಗದೆ ನಂಗೆ? ಏನೋ ಇಲ್ಲಿ ಹೋಟೆಲ್ ಅಂದ್ರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ರೆಸ್ಟ್ ಆಗ್ಗದೆ. ಆದ್ರೆ ದುಡಿಮೆ ಕಡಿಮೆ. ನಂಗೇನಾದ್ರೆ ಅವಿಗೇನ್ ಸರ್? ಹಣ ಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ ಅಂತಾರೆ. ಒಳ್ಳೆ ರಾಕ್ಸಿನ ಮದ್ದೆ ಆಗ್ಡೆ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆ. ರಜಾ ಬಂದ್ರೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗೋಣ ಅನ್ನಿಸ್ತದೆ. ಎರಡು ವರ್ಷ ಆಯ್ತು ಹೋಗಿ. 'ಏನ್ ಬರೀ ಬೆಂಗಳೂರಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ ಅಂತೀಯೆ. ನನ್ ರಿಲೇಟಿವ್ಸ್ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ' ಅಂತಾಳೆ. ಊರಿಗೆ ಹೋಗೋದೂ

ಕಷ್ಟ ಈಗೀಗ' ಎಂದ.

ಸಿನಿಮಾಗಳಲ್ಲಿ, ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ, ಚಂದವಾಗಿ ತೋರುವ ಪ್ರೇಮ ಪುರಾಣಗಳು ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಸುಖಕರವಾಗಿದ್ದದ್ದು ವಿರಳವೇ ಸರಿ. ಅದರಲ್ಲೂ ಈ ಮಹಾಶಯನದ್ದು ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕಾರ, ರೀತಿಗಳಾಚೆ ದಾಟಿ ಸೆಳೆದ ಆ ವಯಸ್ಸಿನ ಮೋಹ. ಹದಿಹರೆಯದಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹುಮ್ಮಸ್ಸು ಕರಗಿ ಬದುಕಿನ ಬಂಡಿ ಓಡಿಸುತ್ತಾ ತನ್ನ ಅಂದಿನ ಹೀರೊ ಮನಸ್ಸಿತಿ ಕುಂದಿ ಈಗ ಬಲಿಪಶು ಭಾವ ಮೂಡಿದೆ. ಅಂದಿಗೆ ಆಸರೆ ಎನಿಸಿದ್ದ ಊರು ಇಂದು ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಅರಿಯದ ಮೂಢರ ತಾಣದಂತೆ, ಅಂದು ದೇವತೆಯಾಗಿ ಬದುಕಿನ ಏಕೈಕ ಕಾರಣವಾಗಿ ಕಂಡಿದ್ದ ಪ್ರೇಯಸಿ ಇಂದು ತನ್ನ ಹಣಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯಲು ಹೇಸದ ಒಲ್ಲದ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ, ಅಂದು ತನ್ನ ಬಾಳಿಗೆ ಅಡಚಣೆ ಆಗಿದ್ದ ತಂದೆ ತಾಯಿ ತಮ್ಮಂದಿರು ಇಂದು ತಾನು ತೊರೆದ ಅತ್ಯಾಪ್ತರಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರುವುದು ನೋಡಿದರೆ, ಅಂದಿನ ಅವನ ದುಡುಕಿಗೆ ಶಬ್ದಬೇಕೋ ಇಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ ಸೂಚಿಸಬೇಕೋ ಅರಿಯದೆ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಕುಳಿತಿಡ್ತೆ.

'ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಿ ನನ್ ತಮ್ಮನ ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲ, ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ನೀನ್ ಬಂದ್ರೆ ಎಷ್ಟು ಮಜಾ ಇರ್ತದೆ ಅಂತಾರೆ. ಅವಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬರೋದು ಇಷ್ಟ ಆಗಲ್ಲ. ನನಗೇ ಬಾ ಅಂತ ಕರೀತಾರೆ. ಅವು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದ್ರೆ